

Common Nostalgia,

Nostalgia împiedică exercițiul viitorului. Prin definiție, nostalgia împure renunțarea la perspectivă și re-făcunderea în trecut. Este un fel de melancolie îndreptată spre dorința de a revede ceva sau pe cineva din trecut, atunci când subiectul nostalgic persistă în identificarea narcisică cu obiectul / locul pierdut; în acest subiect rămâne credincios obiectului pierdut, cu o dorință patologică de a nu renunța la acest atașament.

Nostalgia nu e nici fobă, nici romanțelul elvețian "Kubereihen". Îl văd mai degrabă ca un "ostalgia". Un simț comun al unei pierderi, al unui regret - plin de demoni. Accentuez latura an'kegeliană a nostalgiei, pentru că "doliul" pierderii, și conștiința nevenitului în trecut, are structura "deșănită" prin care se păstrează esența modală a unui obiect / ființă. Așa se face că "indoliatul" jalește obiectul pierdut și "il ucide a doua oară" prin simbolizarea și concedierea pierderii sale. Nostalgicul nu este cel care nu are puterea de a renunța la ceva-ul din trecut, dimpotrivă, el îl "ucide a doua oară" înainte ca obiectul să fie pierdut cu adevărat.

În raportul "Common Nostalgia", ce va fi deschisă publicului între 4 aprilie și 7 iulie 2013, am permis tocmai de la promisiunea că subiectivizarea pierderii

precum și obiectivizarea sentimentului de a pierde, poate reduce subiectivitatea
stării de dor nostalgic, pentru că lucrurile exprimate presupun atingerea tuturor
valențelor ideii de nostalgie. De la "dragoste", un sentiment venit dintr-un
deceat îndempletor, care devine subiectul a ceea ce se poate a fi asimilat, până
la "ostalgie" memoriilor familiste, de microcosmos, de acolo cu ai tăi.

("Ostalgie" este un termen sociologic german provenit din "nostalgie" și "ost" care
înseamnă "est"; orădas, o nostalgie a Estului, în sensul său geopolitic).

Sper să vă placă,

București, 2013